

Arrest

nr. 128 465 van 29 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 12 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 september 2008 en hebben zich op 17 oktober 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 21 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 27 november 2013.

1.3. Op 8 april 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van D.N.A. (...):

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 1 november 1965 te Alexandrië. U stelt een katholiek Koptisch christen te zijn. U bent gehuwd met mevrouw A.Y.N. (...) (O.V. xxx; CGVS xxx) op 30 juni 1997. Vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek uit Egypte verbleef u steeds in Alexandrië, zij het op drie verschillende adressen. In 1984 studeerde u af aan de middelbare school in de richting mechanica. Afgezien van een tijdelijke onderbreking van 1993 tot 1994 wegens filosofische en religieuze studies, gaf u van november 1984 tot augustus 2008 technische en mechanische opleiding aan de kinderen in het Don Bosco-instituut te Alexandrië. Niet alleen engageerde u zich daarbuiten sedert 1995 als vrijwilliger voor de staatlozen, de armen en de bejaarden. Ook was u sedert 2001 samen met uw echtgenote lid van de internationale groepering, Association Fraternelle Internationale (AFI) die zich inzet voor de interreligieuze dialoog. Binnen het kader van deze interculturele vereniging werd u op een gegeven moment samen met uw echtgenote uitgekozen om bij het in Brussel gelokaliseerde Lumen Vitae "praktische theologie" te gaan studeren.

Met een Schengenvisum reisden jullie beiden op 6 september 2008 vanuit Egypte naar België. Van 26 december 2008 tot 30 september 2011 werd u in het bezit gesteld van een tijdelijke verblijfsvergunning. Gedurende uw legale verblijf in België bent u driemaal voor korte periodes naar Egypte teruggekeerd. Van 1 augustus tot 10 september 2009 ging u er samen met uw echtgenote op vakantie. Van 13 november tot 20 november 2010 reisde u alleen en woonde u in het licht van uw betrokkenheid bij één van bovenstaande groeperingen een vergadering bij. Op 29 mei 2011 vloog u tenslotte een derde keer - alleen - naar Egypte. Niet alleen wenste u wat geld bij te verdienen, ook wilde u de algemene situatie ter plaatse kunnen evalueren. Normaal gezien was u op dat moment immers samen met uw echtgenote definitief naar Egypte teruggekeerd maar wegens de instabiele veiligheidssituatie durfde zij u niet te vergezellen en bleef zij in België. Omdat u haar hier niet kon achterlaten en u de algemene situatie in Egypte als te gevaarlijk inschatte, reisde u op 13 juni 2011 opnieuw naar België.

Op 30 september 2011 werd uw A-kaart niet langer verlengd en kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 17 oktober 2011 vroeg u samen met uw echtgenote asiel aan in België. Enerzijds vreest u bij een terugkeer naar Egypte de algemene onveilige situatie die daar volgens u voor alle Kopten geldt. Anderzijds vreest u omwille van uw religieuze studies gedood te worden door radicale moslimgroeperingen. Na het afronden van uw tweejarige theologische opleiding werd u immers verondersteld AFI binnen Egypte te vertegenwoordigen en een nieuwe samenlevingsvorm tussen christenen en moslims na te streven.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw originele paspoort, uw originele geboorteakte, een kopie van uw middelbare schooldiploma, uw originele huwelijksakte met vertaling, twee originele attesten betreffende uw werk in het Don Bosco-instituut te Alexandrië, een origineel attest betreffende uw studie "filosofische en religieuze wetenschappen" in het schooljaar van 1993-1994, twee aanbevelingsbrieven met het oog op uw studies in België, uw voormalige Belgische verblijfstitel, een kopie van uw behaalde diploma in België en documenten betreffende uw studie en integratie in België, een kopie van de verklaring van uw broer over de aanval op uw zus alsook twee kopieën uit het adressenboek van AFI-leden.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u voor uw vertrek in 2008 geen aanwijzingen had of feiten heeft meegemaakt die erop wijzen dat u vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hoeft te vrezen. Zo verklaart u aanvankelijk dat u voor uw vertrek geen persoonlijke problemen heeft gekend (CGVS man p.12). Ondanks deze verklaring, verwijst u toch nog naar enkele incidenten die u persoonlijk zou hebben meegemaakt, zijnde de vernieling van uw satellietshotel op het dak van uw appartementsgebouw (CGVS man, p.19), jullie verhuis naar een ander appartement vanwege de opruiende taal van de imam tijdens de oproep tot het gebed (CGVS man, p.13), de ligging van jullie nieuwe appartement in de buurt van een moskee die een verzamelplaats van de salafisten blijkt te zijn (CGVS man, p.13). Deze feiten kunnen niet worden beschouwd als voldoende zwaarwichtige aanwijzingen van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Niet alleen kwam u voor uw vertrek uit Egypte nooit eerder direct in aanvaring met radicale salafisten. Ook bevestigt u dat u op 6 september 2008 louter naar België bent gekomen om te studeren. De concrete aanleiding voor uw huidige asielaanvraag is de actuele onveilige situatie voor Kopten in Egypte. Het is pas sedert de recente radicalisering van de salafisten dat u naar eigen zeggen net als alle andere Kopten gevaar loopt. Daarenboven beweert u op basis van uw religieuze studies echter wel een

bijzonder risico te lopen op persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève (CGVS man, pp.12-13). Voor de periode van 30 september 2008 tot nu kan u evenwel onvoldoende zwaarwichtige aanwijzingen opgeven dat u - hetzij als Kopt, hetzij omwille van uw religieuze studies - in Egypte persoonlijk zal worden gevisieerd zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie (CGVS man, pp.12-20).

Bovendien achtte u het veilig genoeg om driemaal naar Egypte terug te keren. Ook tijdens uw drie bezoeken aan Egypte in 2009, 2010 en 2011 heeft u geen persoonlijke problemen gekend (CGVS man, pp.10-12). Volledigheidshalve kan worden aangestipt dat u Egypte steeds op legale wijze in en uit reisde (DVZ Verklaring vraag 35).

Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakt u melding van de algemene situatie van de christenen in Egypte die sedert 2011 steeds meer in angst leven omdat hun kerken worden aangevallen, omdat zij worden gedood en omdat zij niet door de Egyptische autoriteiten (kunnen) worden beschermd. In dit kader noemt u enkele incidenten die zich hieromtrent hebben voorgedaan (CGVS man, pp.12-13 & p.19). Een loutere verwijzing naar algemene mediaberichten die rapporteren over incidenten dienaangaande, zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, volstaat echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Ter ondersteuning van uw betoog dat de veiligheidssituatie voor Kopten gevaarlijk is, refereert u wel naar enkele incidenten die uw broers en zussen, die nog steeds in Egypte wonen, meemaakten. Zo bijvoorbeeld naar de aanval op uw zus T. (...) in oktober 2011. Meer bepaald op 9 oktober 2011 werden 25 Kopten voor het TV-gebouw van Maspero in Caïro door de Egyptische veiligheidsdiensten gedood tijdens een gewelddadige ontbinding van een Koptische betoging (zie ook COI Focus Egypte - "Situation des chrétiens"). Omdat de Egyptische televisie omriep dat het de Kopten waren die het leger bestormden, ontaardde de situatie ter plaatse al snel. Toen uw zus T. (...) samen met haar echtgenoot, uw broer E. (...) en diens echtgenote onderweg naar huis langs het TV-gebouw Maspero passeerden, werd hun auto gestopt. Onbekenden riepen dat het verboden was ongesluiert buitenshuis te komen en bekogelden de auto met stenen. Langzaam sloegen zij erin uit de massa weg te rijden. Niemand raakte gewond maar de auto liep wel schade op. Gechoqueerd bleven zij nadien gedurende maanden thuis (CGVS man, p.5 & pp.17-19).

Niet alleen dateert dit incident van oktober 2011 en wijzen uw verklaringen er niet op dat de betrokken familieleden persoonlijk gevisieerd werden of dat u of uw familie nu nog steeds problemen zouden kennen omwille van dit incident. Ook wonen zowel uw zus T. (...), uw broer E. (...) alsmede uw vier andere broers en zussen momenteel nog steeds in Egypte (CGVS, p.9). Gevraagd hoe het intussen met hen gaat, verklaart u dat het gewoon gaat met hen. Ze zouden niet weten wat er zou gebeuren. Ze zien wat er op straat gebeurt en hebben schrik (CGVS man, p.9). Dit wijst er allerminst op dat u, in geval van terugkeer naar Egypte, als kopt een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Daarnaast vermeldt u nog dat uw zussen dikwijls problemen hebben op het werk. Daar worden zij uitgejouwd voor ongelovigen, aangespoord om te vertrekken of gevraagd om zich te bekeren tot de islam en een hoofddoek te dragen. Eén van uw zussen heeft ook met de burelen problemen die af en toe bemiddeling vereisen (CGVS man, p.18). Deze feiten betreffen geen voldoende ernstige aanwijzingen om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien moet in deze terug worden gewezen op bovenstaande vaststelling dat uw zussen nog steeds in Egypte wonen. Deze bewering kan dan ook niet worden beschouwd als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing dat u als christen bij terugkeer naar Egypte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Bij deze is het bovendien opmerkelijk dat u, wanneer u worden gevraagd of iemand van uw familie ooit persoonlijk werd gevisieerd door extremistische moslims, u zegt dat uw vader problemen met hen had, maar uw broers of zussen niet (CGVS man p.18). Met betrekking tot de problemen die uw vader zou hebben gekend voor hij stierf moet worden opgemerkt dat uw verklaringen tonen aan dat deze geen direct effect hebben op uw asielaanvraag (CGVS man, p.18).

U brengt met andere woorden geen voldoende zwaarwichtige aanwijzingen dat u, als Kopt, in geval van terugkeer naar Egypte, een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie zou moeten koesteren.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en

ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Evenmin slaagt u erin aannemelijk te maken dat u omwille van uw religieuze studies een vrees, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, hoeft te koesteren. Gevraagd waaruit u afleidt dat uw religieuze studies uw leven in Egypte in het bijzonder in gevaar zouden brengen (CGVS man, p.14), weet u deze hypothese evenmin te overstijgen met afdoende aanwijzingen.

Allereerst verwijst u naar hetgene uw oude buurman, G.F. (...), is overkomen. Hij werkte in de kerk als hulp priester en zijn mond liep over van de religie. In oktober 2009 werd hij ontvoerd, gemarteld en gedood door twee, naar u vermoedt, salafisten. Zo vernam u onder andere van uw broer en las u nadien op het internet. Bij een terugkeer naar Egypte verwacht u hetzelfde lot omdat vanuit AFI verwacht wordt dat u dan nieuwe kanalen zoekt om de in 2007 gestarte dialoog tussen christenen en moslims te doen heropleven (CGVS man, pp.14-16). Hoewel u het voorbeeld van uw buurman uit 2009 als eerste aanwijzing opgeeft om uw toekomstige, persoonlijke problemen in Egypte te onderbouwen, verduidelijkt u, voorgelegd waarom u dan niet eerder asiel aanvraag, evenwel dat dit niet de directe aanleiding van uw asielaanvraag was maar wel tevens een reden vormt die er mee van aan de basis lag. Toen u in 2011 zag hoe de kerken in brand werden gestoken, hoe de Koptisch christenen werden vervolgd en de bescherming door de Egyptische autoriteiten in gebreke bleef, verwachtte u dat u hetzelfde te wachten stond als uw buurman (CGVS man, p.19). Niet alleen berusten de conclusies die u aan het betreffende incident voor uzelf verbindt, louter op vermoedens. Ook dateert het incident in kwestie reeds van 2009 en bent u inmiddels nog minstens tweemaal naar Egypte teruggekeerd. De tweede afreis kaderde zelfs in uw religieuze activiteiten (CGVS man, p. 10). Van iemand die omwille van zijn religieuze activiteiten vreest gedood te worden door radicale salafisten in het eigen land, kan zulk risicovol gedrag allerminst worden verwacht. Bijgevolg wordt de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging ingegeven door het betreffende incident van uw buurman ernstig ondermijnd.

Gepolst naar andere aanwijzingen die kunnen aantonen dat u omwille van uw religieuze profiel bij een terugkeer naar Egypte persoonlijk gevisieerd zou worden, haalt u onder meer aan via Koptische websites en Egyptische media te hebben vernomen over allerhande incidenten waarbij priesters, kerkmedewerkers en religieuze activisten vervolgd werden. Opnieuw geldt dat een loutere verwijzing naar algemene mediaberichten die rapporteren over incidenten dienaangaande, zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Dat u door uw toekomstige ijver voor een dialoog tussen christenen en moslims automatisch gevaar zal lopen omdat u zal worden beschouwd als een missionaris en een bekeerder, is tevens een ongefundeerde bewering die niet kan overtuigen (CGVS man, p.17).

Daarnaast werd u naar eigen zeggen tevens door verschillende personen gewaarschuwd gegeven uw religieuze profiel niet naar Egypte terug te keren. Uw buurman, die ook rechter is, vroeg u naar uw studies in België en adviseerde u niet binnen dat werkdomein in Egypte aan de slag te gaan. Ook uw twee broers zouden u dit hebben afgeraden. Eén van hen is advocaat en kondigde u bij een terugkeer naar Egypte veel problemen aan. De andere is franciscaans priester en vertelde u dat hoewel het vroeger weliswaar mogelijk was om in Egypte aan de verzoening tussen christenen en moslims te werken, dit binnen de geradicaliseerde islamitische maatschappij van vandaag onaanvaardbaar is geworden (CGVS man, p.8, p.14 & p.16). Dergelijk blote beweringen die u niet kan staven aan de hand van concrete elementen of gebeurtenissen, kunnen echter niet afdoende overtuigen.

Belangrijk in deze dient aangestipt te worden dat u, meermaals gevraagd naar concrete, persoonlijke problemen die uw familie zou hebben gekend met extremistische moslims, nergens aangeeft dat uw broer - die als franciscaans priester toch een duidelijk zichtbare en verantwoordelijke functie uitoefent binnen de kerk (CGVS man, p.8 & p.16) – ooit persoonlijk enig probleem zou hebben gekend (CGVS, pp.8-9 & pp.17-18). Dat u geen melding maakt van het feit dat uw broer gegeven deze functie persoonlijk ooit eerder negatief in het vizier van radicale moslimgroeperingen zou zijn gelopen in

Egypte, is bijgevolg minstens een contra-indicatie voor de ernst van uw voorgehouden nood aan internationale bescherming als geëngageerde Kopt.

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent voldoende zwaarwichtige aanwijzingen op te geven dat u als (geëngageerde) christen bij terugkeer naar Egypte een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Voor zover u uw persoonlijke asielaanvraag tevens stoelt op het feit dat uw echtgenote als ongesluisde en dus zichtbaar christelijke vrouw persoonlijk vervolgd zal worden bij een terugkeer naar Egypte (CGVS man, p.2, p.13 & p.19), dient verwezen te worden naar de bijkomend gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenote, A.Y.N. (...).

In het kader van uw gehoor op de zetel van het CGVS kunnen in aanvulling hierop nog enkele elementen worden toegevoegd. Ter ondersteuning van uw betoog dat de veiligheidssituatie voor Kopten gevaarlijk is, maakt u persoonlijk immers ook nog gewag van de problemen die enkele van uw familieleden zouden hebben ondervonden. Zo haalt u aan dat de dochter van uw broer op school werd lastiggevalen met de bedoeling onrust te stoken tussen moslims en christenen. Tevens waarschuwt uw broer u dat er geen veiligheid meer was op straat voor de christenen in het algemeen en voor de vrouwen in het bijzonder. Verder zou de zoon van uw broer naar Italië gevlucht zijn en daar in september 2013 asiel hebben aangevraagd (CGVS vrouw, p.3 & pp.13-14). Vooreerst betreffen dit louter blote beweringen van uwentwege die u niet kan staven met bewijsdocumenten. Voorts moet worden vastgesteld dat zowel uw twee broers G. (...) en N. (...) als uw twee zussen E. (...) en F. (...) momenteel wel nog steeds in Al Menia, Egypte verblijven (CGVS vrouw, p.8). Hoewel er volgens u voor iedereen angst heerst, maakt u nergens melding van andere persoonlijke, concrete problemen die uw broers of zussen hebben gekend met extremistische moslims. Hier tweemaal gevraagd, verwijst u uiteindelijk naar de winkel van uw neef die tijdens de betoging van 14 augustus 2013 vernield en in brand gestoken werd (CGVS, p.8 & p.11). Ook heeft u contact met een neef die in Alexandrië woont en die u eveneens vertelde dat er geen veiligheid meer is op straat. Zijn balkon werd beschoten en zijn echtgenote was doodsbang (CGVS, p.9). Opnieuw betreffen dit overigens blote beweringen die u niet kan aantonen aan de hand van enig bewijsstuk. Zouden uw broers of zussen die allen zelf nog steeds in Egypte wonen, werkelijk nog persoonlijk concrete problemen gekend hebben, mag redelijkerwijs verwacht worden dat u hiervan tijdens het gehoor op het CGVS gewag zou maken. Nergens uit uw verklaringen of die van uw echtgenoot blijkt overigens dat de door u genoemde familieleden persoonlijk door de extremistische moslims gevisieerd werden of dat u of uw echtgenoot nu nog steeds problemen zouden kennen omwille van deze incidenten (CGVS vrouw, pp.8-9 & pp.11-15). Bijgevolg ontbreekt het aan voldoende ernstige elementen om te concluderen dat u momenteel persoonlijk gevisieerd worden zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Naast het engagement dat u net als uw echtgenoot voor AFI tentoon spreidt, omvatten de redenen die u vooropstelt om uw persoonlijke gegronde vrees voor vervolging te onderbouwen zowel het feit dat u in Egypte religieuze lessen heeft gegeven (CGVS vrouw, p.7) als het feit dat u als ongesluisde, christelijke vrouw automatisch gevisieerd zal worden (CGVS vrouw, p.12).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de problemen die u voor uw vertrek uit Egypte op 6 september 2008 als Koptische, religieus gedreven vrouw ervoer en waarnaar zowel u tijdens het gehoor op het CGVS verwijst, niet kunnen worden beschouwd als voldoende zwaarwichtige elementen om gewag te maken van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Zo moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u deze feiten niet heeft aangehaald tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS, noch wanneer u bij het begin van het gehoor op het CGVS expliciet gevraagd of u bij het invullen van de vragenlijst alles heeft kunnen vertellen (CGVS vrouw p.2). Dat u dit niet eerder vermeldde, relativeert de ernst van deze feiten en van de gevolgen hiervan. Met betrekking tot de aanval in 2006 op de Onze-Lieve-Vrouwe-kerk naast de school waar u les gaf, moet vooreerst worden opgemerkt dat u nadien nog twee jaar in Egypte bleef en bovendien bleef werken in de school tot aan uw vertrek (CGVS vrouw p.6, 11). Dit wijst allerm minst op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Ook het feit dat men u, omdat u geen hoofddoek droeg, in het verkeer niet liet passeren, of dat u op straat werd aangesproken op de haarbedekking van de christelijke kinderen die u begeleidde, en dat u uit een bus moest uitstappen nadat er een cassette met religieus gesprek over het hoofddoek werd afgespeeld, vormen (CGVS vrouw, pp. 11-13) geen voldoende zwaarwichtige aanwijzingen zijn dat u een gegronde vrees voor vervolging hoefde te koesteren. In dit kader dient vastgesteld te worden dat uw loopbaan sedert 1985 steeds religieus geïnspireerd was. U begeleidde de kinderen in de kerk en deed vrijwilligerswerk. In 2002 werd u lid van AFI en studeerde u vier jaar theologie in Caïro (1989 – 1993) waarna u godsdienstles gaf. Daarna richtte u uw focus opnieuw op het liefdadigheidswerk en werkte u in de crèche van de kerk. Van 1999 tot op de dag van uw vertrek naar België onderwees u opnieuw theologie (CGVS vrouw, p.4 & p.6). Hieruit kan dan ook worden afgeleid dat u op het moment van uw vertrek uit Egypte geen vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie koesterde. U bevestigt overigens ook zelf dat u bij aankomst in

België niet de bedoeling had om hier te blijven maar dat u hier gewoon theologie kwam studeren. In 2009 achtte u het tevens veilig genoeg om naar Egypte terug te keren gedurende een periode van veertig dagen (CGVS vrouw, pp.9-10).

Uw actuele vrees voor een terugkeer naar Egypte ontstond naar eigen zeggen pas na afloop van de studies van uw echtgenoot in België, met name toen de geweldplegingen in Egypte tegen christenen in het algemeen toenamen (CGVS vrouw, pp.10-11). Voor de periode van 30 september 2008 tot nu kan u echter geen voldoende concrete aanwijzingen opgeven dat u - hetzij als geëngageerde christen, hetzij als Koptische vrouw - in Egypte persoonlijk zal worden gevisieerd door extremistische moslims zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Ook tijdens uw bezoek aan Egypte in 2009 heeft u geen persoonlijke problemen gekend. Dat u nooit buiten kwam, altijd bij uw moeder thuis bleef en geen contact had met radicale groeperingen, verandert niets aan deze vaststelling (CGVS vrouw, p.12).

De enige aanwijzing die u opgeeft betreft het loutere feit dat u als ongelovige zal worden bestempeld omdat u geen hoofddoek draagt en lesgeeft over religie (CGVS, p.12). Hierbij verwijst u tevens naar de waarschuwing die u broer u gegeven heeft dat er geen veiligheid meer was op straat voor de christenen in het algemeen, maar voor de vrouwen in het bijzonder (CGVS vrouw, p.13). De conclusies die u hieraan voor uzelf verbindt, berusten echter louter op vermoedens. Zulke blote beweringen kunnen evenwel niet overtuigen.

Meermaals brengt u op de zetel van het CGVS ook nog in algemene termen ter sprake dat christelijke vrouwen in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatie en agressie (CGV vrouw, pp.11-14). Een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Koptische vrouwen in Egypte, zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, volstaat echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Desondanks het feit dat u op basis van deze elementen een terugkeer naar Egypte vreest, dient u deze vrees nog steeds aannemelijk te maken, wat hier niet het geval is. Uw vrees voor vervolging is immers eerder gebaseerd op veronderstellingen dan op concrete feiten. Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - "situation sécuritaire actuelle" - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger

president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische Jihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Allereerst hebben uw originele identiteitskaart, uw originele paspoort, uw originele geboorteakte en uw originele huwelijksakte met vertaling slechts betrekking op uw identiteit en burgerlijke staat, gegevens die hier niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor de kopie van uw middelbare schooldiploma, de twee originele attesten betreffende uw werk in het Don Bosco-instituut te Alexandrië, het originele attest betreffende uw studie "filosofische en religieuze wetenschappen" in het schooljaar van 1993-1994, de twee aanbevelingsbrieven met het oog op uw studies in België en de twee kopieën uit het adressenboek van AFI-leden die louter uw opleiding en werk in Egypte alsook uw lidmaatschap van AFI betreffen, hetgene evenmin in twijfel wordt getrokken. Ook uw inmiddels verstreken Belgische A-kaart, de kopie van uw behaalde diploma in België alsook de andere documenten betreffende uw studies en integratie in België doen op geen enkele manier uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De kopie van de getuigenverklaring van uw broer Eliyah die overigens ten uwen behoeve is opgesteld op een moment dat u in België woonde (CGVS, pp.5-6), betreft tot slot verklaringen over de algemene situatie in Egypte en over de specifieke aanval in oktober 2011 doch verandert niets aan de hierboven gemaakte beoordeling.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er ook in hoofde van uw echtgenote, die zich deels op dezelfde motieven baseert, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van Y.N.A. (...):

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 11 december 1965 te Al Menia. U stelt een katholiek Koptisch christen te zijn. In 1985 behaalde u uw hogere middelbare schooldiploma en startte u met lesgeven. Na één jaar begeleidde u gedurende één jaar de kinderen in de kerk. In 1987 bent u verhuisd naar Alexandrië waar u zich samen met de organisatie Caritas één jaar inzette voor de gehandicapten. Gedurende die periode kwam u in contact met de internationale groepering, Association Fraternelle Internationale (AFI) kennen, waarvan u sedert 2001 lid bent. Met de steun van deze interculturele vereniging studeerde u vier jaar theologie in Caïro (1989 – 1993) en gaf u twee jaar les in religie. In 1995 verplaatste u zich naar Alexandrië waar u opnieuw voor Caritas hulp bood aan Armeense vluchtelingen. Zo heeft u ook uw toekomstige echtgenoot, D.N.F. (...) (O.V. xxx; CGVS xxx), leren kennen waarmee u op 30 juni 1997 huwde. De eerste twee jaar na uw huwelijk werkte u in de crèche van de kerk. Nadien onderwees u theologie in de school van Sint-Josef. Dit deed u tot aan uw vertrek naar België op 6 september 2008. Als lid van AFI kreeg u net als uw echtgenoot de kans om hier een tweejarige opleiding theologie te volgen. Vanuit Caïro reisde u per vliegtuig en met uw eigen paspoort voorzien van een studentenvisum naar België. Van 19 december 2008 tot 30 september 2011 werd u in het bezit gesteld van een tijdelijke verblijfsvergunning. Gedurende uw legale verblijf in België bent u eenmaal naar Egypte teruggekeerd. Van 1 augustus tot 10 september 2009 bracht u samen met uw echtgenoot een bezoek aan uw moeder die zwaar ziek was.

Net als uw echtgenoot baseert u uw asielaanvraag op de algemene onveilige situatie voor Kopten in Egypte. Na het afronden van het extra studiejaar voor uw echtgenoot in België was het aanvankelijk de bedoeling om naar Egypte terug te keren. Aangezien de chaos daar intussen aanzienlijk was toegenomen, achtten jullie het onmogelijk om definitief terug te keren. Gegeven de activiteiten die jullie vroeger binnen het kader van AFI deden – jullie boden hulp aan de armen en gingen langs bij Armeense vluchtelingen – vrezen jullie bij een terugkeer naar Egypte specifiek in het oog te zullen lopen van radicale moslimgroeperingen. Daarnaast benadrukt u persoonlijk niet alleen uw religieuze profiel als zijnde een leerkracht die godsdienst onderwees maar ook het feit dat u als ongesluierde, christelijke vrouw de negatieve aandacht van extremistische moslims zal trekken.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw originele paspoort, uw originele geboorteakte, uw originele secundaire schooldiploma, uw originele diploma filosofische en theologische studies (1989 – 1993), uw originele huwelijksakte, uw originele arbeidscontract (2005) als leerkracht in de San Josef - school, een originele, persoonlijke brief van de directrice van de school waar u werkte, een kopie van het bewijs van de sociale verzekering op uw school, twee aanbevelingsbrieven met het oog op uw studies in België en een post-it ter geheugensteun van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas ten dele samenhangt met dat van uw echtgenoot, D.N.F.A. (...) (CGVS, p.12). Net als hem verwijst u naar de algemene onveiligheidssituatie van Kopten in Egypte. Ook benadrukt u net als hem de activiteiten die jullie samen deden in het kader van jullie lidmaatschap van de internationale organisatie AFI. In hoofde van uw echtgenoot werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen. Gezien u zich ten dele op dezelfde asielmotieven baseert kan ook wat u betreft niet geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees in de zin van de Conventie dient te koesteren. Hierbij dient bijgevolg te worden verwezen naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot, D.N.F.A. (...).

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u voor uw vertrek in 2008 geen aanwijzingen had of feiten heeft meegemaakt die erop wijzen dat u vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hoeft te vrezen. Zo verklaart u aanvankelijk dat u voor uw vertrek geen persoonlijke problemen heeft gekend (CGVS man p.12). Ondanks deze verklaring, verwijst u toch nog naar enkele incidenten die u persoonlijk zou hebben meegemaakt, zijnde de vernieling van uw satellietshotel op het dak van uw appartementsgebouw (CGVS man, p.19), jullie verhuis naar een ander appartement vanwege de opruiende taal van de imam tijdens de oproep tot het gebed (CGVS man, p.13), de ligging van jullie nieuwe appartement in de buurt van een moskee die een verzamelplaats van de salafisten blijkt te zijn (CGVS man, p.13). Deze feiten kunnen niet worden beschouwd als voldoende zwaarwichtige aanwijzingen van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Niet alleen kwam u voor uw vertrek uit Egypte nooit eerder direct in aanvaring met radicale salafisten. Ook bevestigt u dat u op 6 september 2008 louter naar België bent gekomen om te studeren. De concrete aanleiding voor uw huidige asielaanvraag is de actuele onveilige situatie voor Kopten in Egypte. Het is pas sedert de recente radicalisering van de salafisten dat u naar eigen zeggen net als alle andere Kopten gevaar loopt. Daarenboven beweert u op basis van uw religieuze studies echter wel een bijzonder risico te lopen op persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève (CGVS man, pp.12-13). Voor de periode van 30 september 2008 tot nu kan u evenwel onvoldoende zwaarwichtige aanwijzingen opgeven dat u - hetzij als Kopt, hetzij omwille van uw religieuze studies - in Egypte persoonlijk zal worden geviséerd zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie (CGVS man, pp.12-20).

Bovendien achtte u het veilig genoeg om driemaal naar Egypte terug te keren. Ook tijdens uw drie bezoeken aan Egypte in 2009, 2010 en 2011 heeft u geen persoonlijke problemen gekend (CGVS man, pp.10-12). Volledigheidshalve kan worden aangestipt dat u Egypte steeds op legale wijze in en uit reisde (DVZ Verklaring vraag 35).

Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakt u melding van de algemene situatie van de christenen in Egypte die sedert 2011 steeds meer in angst leven omdat hun kerken worden aangevallen, omdat zij worden gedood en omdat zij niet door de Egyptische autoriteiten (kunnen) worden beschermd. In dit kader noemt u enkele incidenten die zich hieromtrent hebben voorgedaan (CGVS man, pp.12-13 & p.19). Een loutere verwijzing naar algemene mediaberichten die rapporteren over incidenten dienaangaande, zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, volstaat echter niet om aan te tonen dat u in uw land van

herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Ter ondersteuning van uw betoog dat de veiligheidssituatie voor Kopten gevaarlijk is, refereert u wel naar enkele incidenten die uw broers en zussen, die nog steeds in Egypte wonen, meemaakten. Zo bijvoorbeeld naar de aanval op uw zus T. (...) in oktober 2011. Meer bepaald op 9 oktober 2011 werden 25 Kopten voor het TV-gebouw van Maspiro in Cairo door de Egyptische veiligheidsdiensten gedood tijdens een gewelddadige ontbinding van een Koptische betoging (zie ook COI Focus Egypte - "Situation des chrétiens"). Omdat de Egyptische televisie omriep dat het de Kopten waren die het leger bestormden, ontaardde de situatie ter plaatse al snel. Toen uw zus T. (...) samen met haar echtgenoot, uw broer E. (...) en diens echtgenote onderweg naar huis langs het TV-gebouw Maspero passeerden, werd hun auto gestopt. Onbekenden riepen dat het verboden was ongesluierd buitenshuis te komen en bekogelden de auto met stenen. Langzaam sloegen zij erin uit de massa weg te rijden. Niemand raakte gewond maar de auto liep wel schade op. Gechoqueerd bleven zij nadien gedurende maanden thuis (CGVS man, p.5 & pp.17-19).

Niet alleen dateert dit incident van oktober 2011 en wijzen uw verklaringen er niet op dat de betrokken familieleden persoonlijk geïdoleerd werden of dat u of uw familie nu nog steeds problemen zouden kennen omwille van dit incident. Ook wonen zowel uw zus T. (...), uw broer E. (...) alsmede uw vier andere broers en zussen momenteel nog steeds in Egypte (CGVS, p.9). Gevraagd hoe het intussen met hen gaat, verklaart u dat het gewoon gaat met hen. Ze zouden niet weten wat er zou gebeuren. Ze zien wat er op straat gebeurt en hebben schrik (CGVS man, p.9). Dit wijst er allerminst op dat u, in geval van terugkeer naar Egypte, als kopt een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Daarnaast vermeldt u nog dat uw zussen dikwijls problemen hebben op het werk. Daar worden zij uitgejouwd voor ongelovigen, aangespoord om te vertrekken of gevraagd om zich te bekeren tot de islam en een hoofddoek te dragen. Eén van uw zussen heeft ook met de burelen problemen die af en toe bemiddeling vereisen (CGVS man, p.18). Deze feiten betreffen geen voldoende ernstige aanwijzingen om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien moet in deze terug worden gewezen op bovenstaande vaststelling dat uw zussen nog steeds in Egypte wonen. Deze bewering kan dan ook niet worden beschouwd als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing dat u als christen bij terugkeer naar Egypte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Bij deze is het bovendien opmerkelijk dat u, wanneer u worden gevraagd of iemand van uw familie ooit persoonlijk werd geïdoleerd door extremistische moslims, u zegt dat uw vader problemen met hen had, maar uw broers of zussen niet (CGVS man p.18). Met betrekking tot de problemen die uw vader zou hebben gekend voor hij stierf moet worden opgemerkt dat uw verklaringen tonen aan dat deze geen direct effect hebben op uw asielaanvraag (CGVS man, p.18). U brengt met andere woorden geen voldoende zwaarwichtige aanwijzingen dat u, als Kopt, in geval van terugkeer naar Egypte, een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie zou moeten koesteren.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geïdoleerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Evenmin slaagt u erin aannemelijk te maken dat u omwille van uw religieuze studies een vrees, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, hoeft te koesteren. Gevraagd waaruit u afleidt dat uw

religieuze studies uw leven in Egypte in het bijzonder in gevaar zouden brengen (CGVS man, p.14), weet u deze hypothese evenmin te overstijgen met afdoende aanwijzingen.

eroplevens (CGVS man, pp.14-16). Hoewel u het voorbeeld van uw buurman uit 2009 als eerste aanwijzing opgeeft om uw toekomstige, persoonlijke problemen in Egypte te onderbouwen, verduidelijkt u, voorgelegd waarom u dan niet eerder asiel aanvraag, evenwel dat dit niet de directe aanleiding van uw asielaanvraag was maar wel tevens een reden vormt die er mee van aan de basis lag. Toen u in 2011 zag hoe de kerken in brand werden gestoken, hoe de Koptisch christenen werden vervolgd en de bescherming door de Egyptische autoriteiten in gebreke bleef, verwachtte u dat u hetzelfde te wachten stond als uw buurman (CGVS man, p.19). Niet alleen berusten de conclusies die u aan het betreffende incident voor uzelf verbindt, louter op vermoedens. Ook dateert het incident in kwestie reeds van 2009 en bent u inmiddels nog minstens tweemaal naar Egypte teruggekeerd. De tweede afreis kaderde zelfs in uw religieuze activiteiten (CGVS man, p. 10). Van iemand die omwille van zijn religieuze activiteiten vreest gedood te worden door radicale salafisten in het eigen land, kan zulk risicovol gedrag allerminst worden verwacht. Bijgevolg wordt de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging ingegeven door het betreffende incident van uw buurman ernstig ondermijnd.

Gepolst naar andere aanwijzingen die kunnen aantonen dat u omwille van uw religieuze profiel bij een terugkeer naar Egypte persoonlijk gevisieerd zou worden, haalt u onder meer aan via Koptische websites en Egyptische media te hebben vernomen over allerhande incidenten waarbij priesters, kerkmedewerkers en religieuze activisten vervolgd werden. Opnieuw geldt dat een loutere verwijzing naar algemene mediaberichten die rapporteren over incidenten dienaangaande, zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Dat u door uw toekomstige ijver voor een dialoog tussen christenen en moslims automatisch gevaar zal lopen omdat u zal worden beschouwd als een missionaris en een bekeerder, is tevens een ongefundeerde bewering die niet kan overtuigen (CGVS man, p.17).

Daarnaast werd u naar eigen zeggen tevens door verschillende personen gewaarschuwd gegeven uw religieuze profiel niet naar Egypte terug te keren. Uw buurman, die ook rechter is, vroeg u naar uw studies in België en adviseerde u niet binnen dat werkdomein in Egypte aan de slag te gaan. Ook uw twee broers zouden u dit hebben afgeraden. Eén van hen is advocaat en kondigde u bij een terugkeer naar Egypte veel problemen aan. De andere is franciscaans priester en vertelde u dat hoewel het vroeger weliswaar mogelijk was om in Egypte aan de verzoening tussen christenen en moslims te werken, dit binnen de geradicaliseerde islamitische maatschappij van vandaag onaanvaardbaar is geworden (CGVS man, p.8, p.14 & p.16). Dergelijk blote beweringen die u niet kan staven aan de hand van concrete elementen of gebeurtenissen, kunnen echter niet afdoende overtuigen.

Belangrijk in deze dient aangestipt te worden dat u, meermaals gevraagd naar concrete, persoonlijke problemen die uw familie zou hebben gekend met extremistische moslims, nergens aangeeft dat uw broer - die als franciscaans priester toch een duidelijk zichtbare en verantwoordelijke functie uitoefent binnen de kerk (CGVS man, p.8 & p.16) – ooit persoonlijk enig probleem zou hebben gekend (CGVS, pp.8-9 & pp.17-18). Dat u geen melding maakt van het feit dat uw broer gegeven deze functie persoonlijk ooit eerder negatief in het vizier van radicale moslimgroeperingen zou zijn gelopen in Egypte, is bijgevolg minstens een contra-indicatie voor de ernst van uw voorgehouden nood aan internationale bescherming als geëngageerde Kopt.

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent voldoende zwaarwichtige aanwijzingen op te geven dat u als (geëngageerde) christen bij terugkeer naar Egypte een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

In het kader van uw gehoor op de zetel van het CGVS kunnen in aanvulling hierop nog enkele elementen worden toegevoegd. Ter ondersteuning van uw betoog dat de veiligheidssituatie voor Kopten gevaarlijk is, maakt u persoonlijk immers ook nog gewag van de problemen die enkele van uw familieleden zouden hebben ondervonden. Zo haalt u aan dat de dochter van uw broer op school werd lastiggevallen met de bedoeling onrust te stoken tussen moslims en christenen. Tevens waarschuwde uw broer u dat er geen veiligheid meer was op straat voor de christenen in het algemeen en voor de vrouwen in het bijzonder. Verder zou de zoon van uw broer naar Italië gevlucht zijn en daar in september 2013 asiel hebben aangevraagd (CGVS vrouw, p.3 & pp.13-14). Vooreerst betreffen dit louter blote beweringen van uwentwege die u niet kan staven met bewijsdocumenten. Voorts moet worden vastgesteld dat zowel uw twee broers G. (...) en N. (...) als uw twee zussen E. (...) en F. (...) momenteel wel nog steeds in Al Menia, Egypte verblijven (CGVS vrouw, p.8). Hoewel er volgens u voor iedereen angst heerst, maakt u nergens melding van andere persoonlijke, concrete problemen die uw broers of zussen hebben gekend met extremistische moslims. Hier tweemaal gevraagd, verwijst u uiteindelijk naar de winkel van uw neef die tijdens de betoging van 14 augustus 2013 vernield en in brand gestoken werd (CGVS, p.8 & p.11). Ook heeft u contact met een neef die in Alexandrië woont en die u eveneens vertelde dat er geen veiligheid meer is op straat. Zijn balkon werd beschoten en zijn

echtgenote was doodsbang (CGVS, p.9). Opnieuw betreffen dit overigens blote beweringen die u niet kan aantonen aan de hand van enig bewijsstuk. Zouden uw broers of zussen die allen zelf nog steeds in Egypte wonen, werkelijk nog persoonlijk concrete problemen gekend hebben, mag redelijkerwijs verwacht worden dat u hiervan tijdens het gehoor op het CGVS gewag zou maken. Nergens uit uw verklaringen of die van uw echtgenoot blijkt overigens dat de door u genoemde familieleden persoonlijk door de extremistische moslims gevisieerd werden of dat u of uw echtgenoot nu nog steeds problemen zouden kennen omwille van deze incidenten (CGVS vrouw, pp.8-9 & pp.11-15). Bijgevolg ontbreekt het aan voldoende ernstige elementen om te concluderen dat u momenteel persoonlijk gevisieerd worden zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Naast het engagement dat u net als uw echtgenoot voor AFI tentoon spreidt, omvatten de redenen die u vooropstelt om uw persoonlijke gegronde vrees voor vervolging te onderbouwen zowel het feit dat u in Egypte religieuze lessen heeft gegeven (CGVS vrouw, p.7) als het feit dat u als ongesluierde, christelijke vrouw automatisch gevisieerd zal worden (CGVS vrouw, p.12).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de problemen die u voor uw vertrek uit Egypte op 6 september 2008 als Koptische, religieus gedreven vrouw ervoer en waarnaar zowel u tijdens het gehoor op het CGVS verwijst, niet kunnen worden beschouwd als voldoende zwaarwichtige elementen om gewag te maken van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Zo moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u deze feiten niet heeft aangehaald tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS, noch wanneer u bij het begin van het gehoor op het CGVS expliciet gevraagd of u bij het invullen van de vragenlijst alles heeft kunnen vertellen (CGVS vrouw p.2). Dat u dit niet eerder vermeldde, relativeert de ernst van deze feiten en van de gevolgen hiervan. Met betrekking tot de aanval in 2006 op de Onze-Lieve-Vrouwe-kerk naast de school waar u les gaf, moet vooreerst worden opgemerkt dat u nadien nog twee jaar in Egypte bleef en bovendien bleef werken in de school tot aan uw vertrek (CGVS vrouw p.6, 11). Dit wijst allerminst op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Ook het feit dat men u, omdat u geen hoofddoek droeg, in het verkeer niet liet passeren, of dat u op straat werd aangesproken op de haarbedekking van de christelijke kinderen die u begeleidde, en dat u uit een bus moest uitstappen nadat er een cassette met religieus gesprek over het hoofddoek werd afgespeeld, vormen (CGVS vrouw, pp. 11-13) geen voldoende zwaarwichtige aanwijzingen zijn dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. In dit kader dient vastgesteld te worden dat uw loopbaan sedert 1985 steeds religieus geïnspireerd was. U begeleidde de kinderen in de kerk en deed vrijwilligerswerk. In 2002 werd u lid van AFI en studeerde u vier jaar theologie in Cairo (1989 – 1993) waarna u godsdienstles gaf. Daarna richtte u uw focus opnieuw op het liefdadigheidswerk en werkte u in de crèche van de kerk. Van 1999 tot op de dag van uw vertrek naar België onderwees u opnieuw theologie (CGVS vrouw, p.4 & p.6). Hieruit kan dan ook worden afgeleid dat u op het moment van uw vertrek uit Egypte geen vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie koesterde. U bevestigt overigens ook zelf dat u bij aankomst in België niet de bedoeling had om hier te blijven maar dat u hier gewoon theologie kwam studeren. In 2009 achtte u het tevens veilig genoeg om naar Egypte terug te keren gedurende een periode van veertig dagen (CGVS vrouw, pp.9-10).

Uw actuele vrees voor een terugkeer naar Egypte ontstond naar eigen zeggen pas na afloop van de studies van uw echtgenoot in België, met name toen de geweldplegingen in Egypte tegen christenen in het algemeen toenamen (CGVS vrouw, pp.10-11). Voor de periode van 30 september 2008 tot nu kan u echter geen voldoende concrete aanwijzingen opgeven dat u - hetzij als geëngageerde christen, hetzij als Koptische vrouw - in Egypte persoonlijk zal worden gevisieerd door extremistische moslims zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Ook tijdens uw bezoek aan Egypte in 2009 heeft u geen persoonlijke problemen gekend. Dat u nooit buiten kwam, altijd bij uw moeder thuis bleef en geen contact had met radicale groeperingen, verandert niets aan deze vaststelling (CGVS vrouw, p.12). De enige aanwijzing die u opgeeft betreft het loutere feit dat u als ongelovige zal worden bestempeld omdat u geen hoofddoek draagt en lesgeeft over religie (CGVS, p.12). Hierbij verwijst u tevens naar de waarschuwing die u broer u gegeven heeft dat er geen veiligheid meer was op straat voor de christenen in het algemeen, maar voor de vrouwen in het bijzonder (CGVS vrouw, p.13). De conclusies die u hieraan voor uzelf verbindt, berusten echter louter op vermoedens. Zulke blote beweringen kunnen evenwel niet overtuigen.

Meermaals brengt u op de zetel van het CGVS ook nog in algemene termen ter sprake dat christelijke vrouwen in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatie en agressie (CGV vrouw, pp.11-14). Een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Koptische vrouwen in Egypte, zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, volstaat echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te

worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Desondanks het feit dat u op basis van deze elementen een terugkeer naar Egypte vreest, dient u deze vrees nog steeds aannemelijk te maken, wat hier niet het geval is. Uw vrees voor vervolging is immers eerder gebaseerd op veronderstellingen dan op concrete feiten. Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - "situation sécuritaire actuelle" - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger geviséerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische Jihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Allereerst hebben uw originele identiteitskaart, uw originele paspoort, uw originele geboorteakte en uw originele huwelijksakte met vertaling slechts betrekking op uw identiteit en burgerlijke staat, gegevens die hier niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor uw originele secundaire schooldiploma, uw originele diploma filosofische en theologische studies (1989 – 1993), uw originele arbeidscontract (2005) als leerkracht in de San Josef - school, een originele, persoonlijke brief van de directrice van de school waar u werkte, een kopie van het bewijs van de sociale verzekering op uw school, de twee aanbevelingsbrieven met het oog op uw studies in België en twee kopieën uit het adressenboek van AFI-leden die louter uw

opleiding en werk in Egypte alsook uw lidmaatschap van AFI betreffen, hetgene evenmin in twijfel wordt getrokken.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er ook in hoofde van uw echtgenoot, die zich ten dele op dezelfde motieven baseert, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers zetten hun middelen uiteen als volgt:

"A. WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS: schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en artikel 62 Vreemdelingenwet

1.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, dient er te worden vastgesteld dat in hoofde van verzoekers wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Er kan benadrukt worden dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging dient genomen te worden.

In geval van een terugkeer naar Egypte, a fortiori in de huidige omstandigheden, is het risico voor verzoekers om slachtoffer te worden, zeer groot.

Gelet op deze feiten, kan gesteld worden dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden beschreven in artikel 1er A § 2 van de Vluchtelingenconventie.

"elke persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of, indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging".

Als Koptisch Christen in Egypte worden verzoekers vervolgd en is de kans voor andere vervolgingen zeer groot gelet op de huidige politieke situatie in het land.

Als Koptisch Christen kan men niet rekenen op enige verdediging van zijn eigen autoriteiten.

Verzoekers verwijzen hiervoor naar stuk 3 van hun bundel om aan te tonen dat de situatie zeer ernstig is.

2.

De afkomst van verzoekers wordt niet betwist.

3.

Om de persoonlijke vrees, aangehaald door verzoeker, beter te kunnen begrijpen, lijkt het aangewezen rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Egypte, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen.

4.

Voor het overige wenst verzoeker te benadrukken dat hij zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS herhaald en bevestigd. Verzoekers wensen volgende zaken te verduidelijken.

Verzoekers zijn in 2008 naar België gekomen, daar ze toegelaten waren tot het volgen van bepaalde religieuze studies.

Zij hebben de diploma's verworven.

De opleiding was verspreid over 2 jaar.

Na deze opleiding richtte de professor een verzoek aan verzoeker om toch nog verder te studeren. Verzoeker besloot dit te doen.

In mei 2011 keerde verzoeker echter terug naar zijn thuisland. De financiële situatie begon hier ook zwaar te worden, daar verzoeker geen beurs meer had verworven voor zijn verdere opleiding.

Verzoeker diende vast te stellen dat de situatie in zijn thuisland niet rooskleurig is en keerde terug naar België. Verzoekster is slechts één keer afgereisd naar haar thuisland. Als christelijke, actieve vrouw is het zeer moeilijk om te overleven in Egypte.

Verzoekster is een zeer actieve vrouw en wenst geen hoofddoek te dragen. Dat is bijna onmogelijk in Egypte. Dit zijn geen loutere vermoedens, maar wordt eveneens bevestigd in het stuk neergelegd door verzoekers.

Indien verzoekers terugkeren naar Egypte zullen zij met een constante vrees dienen te leven en zullen zijn niet de activiteiten kunnen uitoefenen dewelke ze willen, met name het pastorale werk.

Daarenboven dient rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker 'mémoires' heeft geschreven tijdens zijn opleiding, en dit eventueel voor problemen kan zorgen.

Er dient eveneens op gewezen te worden dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid.

“ Normaal gezien ligt de bewijslast bij degene die een aanvraag indient.

Echter, bij de meeste asielaanvragen is de asielaanvrager niet in staat zijn verklaringen te ondersteunen met schriftelijke bewijzen of andere.

De gevallen waar de aanvrager bewijzen kan leveren van al zijn afgelegde verklaringen, zijn eerder de uitzondering dan de regel.

Zelfs als de bewijslast in principe op de aanvrager rust, is het zowel de taak van de aanvrager als de onderzoeker om gezamenlijk alle feiten naar voor te brengen en te evalueren.

In bepaalde gevallen, komt het zelfs aan de onderzoeker toe om alle middelen, waarover hij beschikt, te gebruiken om de noodzakelijke bewijzen te verzamelen ter ondersteuning van de aanvraag.”

(paragraaf 196 UNHCR Handboek)

“ Het lijkt passend te onderstrepen dat een persoon welke een verzoek doet tot het verkrijgen van het statuut van vluchteling, zich normaal gezien in een zeer kwetsbare situatie bevindt.

Men bevindt zich in een vreemde cultuur, en het feit dat men zaak dient voor te leggen aan de autoriteiten van een vreemd land, meestal in een taal die niet de zijne is, kan voor die persoon grote moeilijkheden met zich meebrengen, dit zowel op praktisch als psychologisch vlak.”

(paragraaf 190 UNHCR Handboek)

“ De vereiste van de bewijslast dient dus niet te strikt te worden geïnterpreteerd, rekening houdende met de moeilijkheden van de situatie waarin de asielaanvrager zich bevindt.”

(paragraaf 197 UNHCR Handboek)

Tegenstrijdige verklaringen zijn niet voldoende om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut.

“ Tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.”

(paragraaf 199 UNHCR Handboek)

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Er wordt verondersteld dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, deze moet dan dus ook genomen worden in een geest van rechtvaardigheid en begrip.

In onderhavig geval, dient men echter te besluiten dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met voornoemde fundamentele aanwijzingen.

Er wordt dus nogmaals onderstreept dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat de door verzoekers ingeroepen angsten voor hun vrijheid, hun veiligheid en psychische integriteit heel ernstig zijn.

Gelet op de ernst van voornoemde feiten, moet zelfs het geringste risico in overweging worden genomen.

Zoals hoger gemeld bestaat er geen twijfel over het feit dat verzoekers Koptische christenen zijn.

Na de Egyptische revolutie is er een massale vlucht van de Kopten uit Egypte. Hun situatie is erger dan voorheen. Het geweld tegen hen is enorm opgelaaide en er is geen bescherming.

Het leger en de politie zijn beduidend verzwakt door de revolutie en ze hebben de moed niet om zich in te zetten tegen de meerderheid van moslims om een minderheid te beschermen.

Politie en leger zijn een afspiegeling van de samenleving.

In de pers spreekt men zelfs van een **‘etnische zuivering’**, **‘sektarisch geweld’**, **‘langzame genocide’** en vergelijkt men de toestand zelfs met de situatie van de Joden.

In Europese landen, en zelfs in België, werd er in de Commissie buitenlandse betrekkingen in februari 2012 een vraag gesteld met betrekking tot de situatie van de Kopten in Egypte. Er bestaat dus geen twijfel over het feit dat de mensenrechten er niet worden gerespecteerd en men de kopten niet respecteert.

Voor verzoekers is de kans op vervolging dus zeer reëel.

B. WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS: schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet en artikel 62 Vreemdelingenwet

1.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet bepaalt:

“ § 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit : a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.

Men komt dus in aanmerking voor **subsidiare bescherming** indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

De subsidiaire bescherming is eigenlijk onderverdeeld in 3 subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Er is sprake van ernstige schade indien de persoon:

1. Door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie,

2. Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

3. Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Burgers uit landen waar er een georganiseerd, aanhoudend intensief gewapend conflict daadwerkelijk aan de gang is kunnen op deze beschermingsgrond een beroep doen. Het CGVS bepaalt dat het in ieder geval moet gaan om een ernstige bedreiging van de persoon of het leven van de burgers.

Na de Egyptische revolutie is er een massale vlucht van de Kopten uit Egypte. Hun situatie is erger dan voorheen. Het geweld tegen hen is enorm opgelopen en er is geen bescherming.

Het leger en de politie zijn beduidend verzwakt door de revolutie en ze hebben de moed niet om zich in te zetten tegen de meerderheid van moslims om een minderheid te beschermen.

Politie en leger zijn een afspiegeling van de samenleving.

In de pers spreekt men zelfs van een **'etnische zuivering'**, **'sektarisch geweld'**, **'langzame genocide'** en vergelijkt men de toestand zelfs met de situatie van de Joden.

In Europese landen, en zelfs in België, werd er in de Commissie buitenlandse betrekkingen in februari 2012 een vraag gesteld met betrekking tot de situatie van de Kopten in Egypte. Er bestaat dus geen twijfel over het feit dat de mensenrechten er niet worden gerespecteerd en men de kopten niet respecteert.

Voor verzoekers is de kans op vervolging dus zeer reëel.

Verzoekers verwijzen naar het verhaal van de 17-jarige Gamal Massoud welke gevangen werd gezet op beschuldiging van minachting van de Islam. In zijn woonplaats werden verschillende huizen van christenen in brand gestoken.

Daarnaast blijven moordenaars van Kopten ongestraft rondlopen.

3.

Daarnaast dient er rekening te worden gehouden met het specifieke profiel van verzoekers. Zij volgden zeer actief religieuze studies en hun werk ligt in het pastorale!

Zij zijn dus zeer actief bezig met hun religie.

4.

In een recent rapport, uitgegeven door tegenpartij, wordt zelfs erkend dat de situatie onveilig is en wordt erkend dat de situatie zeer problematisch is.

Men besluit met te stellen dat de situatie in Egypte betreffende de Koptische Christenen zeer goed dient opgevolgd te worden?!

Dit betekent dat verzoekers worden teruggestuurd en gebruikt worden als schietschijf. Hoeveel doden dienen er nog te vallen vooraleer deze mensen op enige bescherming kunnen rekenen?

5.

Verzoekers wensen eveneens te verwijzen naar een arrest van het Europees Hof dd 6 juni 2013.

Het Europees Hof begint met de overwegingen dat er op dit moment sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen en dat de Egyptische autoriteiten in deze situaties terughoudend handelen. Duidelijk is dat de Egyptische autoriteiten ernstig tekortschieten in de bescherming van Koptische christenen. Verder wordt opgemerkt dat er geen aanwijzingen zijn dat de situatie voor deze bevolkingsgroep sinds 2010 is verbeterd.

6.

Zoals hoger gemeld wordt er in casu veel te weinig rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoekers. Er bestaan geen twijfel over het feit dat zij religieuze studies hebben gevolgd en zeer actieve mensen zijn. Dit reeds voor hun komst naar België.

Er dient rekening te worden gehouden dat na de val de situatie voor hen veel moeilijker is geworden.

7.

Verzoekers verwijzen voor het overige naar hun uiteenzetting onder punt A.”

2.2. *In fine* van hun verzoekschrift vragen verzoekers in hoofddorde de bestreden beslissingen te vernietigen op basis van artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in ondergeschikte orde de beslissingen te hervormen en hen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen en in zeer ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en de procedure door te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) voor een nieuw onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde, hen het voordeel van de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.3. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoekers, zoals blijkt uit de inventaris, het ambtsbericht *‘Christenen in Egypte’* van juni 2012, een arrest van het Europees Hof van 6 juni 2013 alsook verscheidene krantenartikelen.

2.4. Aan de verweernota voegt de verwerende partij een document COI Focus *“Egypte – Veiligheidssituatie”* van 8 april 2014.

2.5. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.6. Blijkens de bestreden beslissing worden verzoekers' asielaanvragen geweigerd omdat (i) verzoeker voor zijn vertrek in 2008 geen aanwijzingen had of feiten heeft meegemaakt die erop wijzen dat hij vervolging zoals bedoeld in het vluchtelingenverdrag hoeft te vrezen, aangezien de door hem

aangehaalde feiten niet kunnen beschouwd worden als voldoende zwaarwichtig en verzoeker bovendien verklaarde dat dat hij naar België kwam om te studeren; (ii) verzoeker tot driemaal toe op legale wijze teruggekeerd is naar Egypte; (iii) verzoeker verwijst naar de algemene situatie in zijn land van herkomst, doch nalaat concrete en op zijn persoon betrokken feiten aan te brengen; (iv) nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familieleden persoonlijk gevisieerd werden of dat zijn familie nog steeds problemen zou kennen; (v) zijn verklaringen dat zijn familie nog steeds in Egypte woont en het goed stelt er allerm minst op wijst dat hij bij een terugkeer naar Egypte een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren; (vi) verzoeker geen voldoende zwaarwichtige aanwijzingen brengt dat hij als Kopt in geval van terugkeer naar Egypte een gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren; (vii) verzoeker er niet in slaagde aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn religieuze studies een vrees hoeft te koesteren, daar hij de hypothese dat hij door zijn religieuze studies gevaar zou lopen in Egypte niet kan overstijgen met afdoende aanwijzingen, (viii) verzoekers stelling dat hij, toen in 2011 de kerken in brand werden gestoken en de Koptische christenen werden vervolgd en de bescherming van de Egyptische overheid in gebreke bleef, verwachtte dat hem hetzelfde lot te wachten stond als zijn buurman die hulp priester was en in oktober 2009 ontvoerd, gemarteld en gedood werd, louter op vermoedens berusten waarbij het incident in kwestie dateert van 2009 en verzoeker inmiddels tweemaal naar Egypte is teruggekeerd, de tweede afreis zelfs kaderde in zijn religieuze activiteiten en dat van iemand die omwille van zijn religieuze activiteiten vreest gedood te worden door radicale salafisten in eigen land, zulk risicovol gedrag allerm minst wordt verwacht, (ix) de loutere verwijzing naar algemene mediaberichten die rapporteren over incidenten waarbij priesters, kerkmedewerkers en religieuze activisten vervolgd worden, zonder deze op zijn individuele en persoonlijke situatie te betrekken, niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land werkelijk worden bedreigd of vervolgd, (x) verzoekers verklaring dat hij door zijn toekomstige ijver voor een dialoog tussen christenen en moslims automatisch gevaar zal lopen omdat hij beschouwd zal worden als missionaris en bekeerder een ongefundeerde bewering is, (xi) verzoekers verklaring dat hij door verschillende personen gewaarschuwd werd, gegeven zijn religieuze profiel, niet terug te keren naar Egypte, een blote bewering is die hij niet kan staven aan de hand van concrete elementen of gebeurtenissen, (xii) verzoeker nergens aangeeft dat zijn broer, een franciscaans priester, die toch een duidelijk zichtbare en verantwoordelijke functie uitoefent binnen de kerk, ooit problemen zou hebben gekend, (xiii) verzoeker in het licht van voorgaande vaststellingen er niet in geslaagd is voldoende zwaarwichtige aanwijzingen te geven dat hij als (geëngageerde) christen bij een terugkeer naar Egypte een vrees voor vervolging heeft, (xiv) verzoekster weliswaar stelt dat haar familieleden persoonlijk problemen zouden ondervinden, doch haar beweringen met geen enkel begin van bewijs kan staven; (xv) dat het gezien haar verklaringen dat haar familieleden problemen hebben merkwaardig is dat haar broers en zussen nog steeds in Egypte woonachtig zijn; (xvi) verzoekster tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingen zaken nagelaten heeft melding te maken van de problemen die zij persoonlijk voor haar vertrek uit Egypte in september 2008 als Koptische religieus gedreven vrouw zou ervaren hebben; (xvii) verzoekster, na de aanval in 2006 op de Onze-Lieve-Vrouwe-kerk naast de school waar verzoekster les gaf, nog twee jaar in Egypte bleef en bovendien tot aan haar vertrek in de school bleef werken, wat de ernst van de door haar voorgehouden vrees ondergraaft; (xviii) de overige door verzoekster aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om *in casu* te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging; (xix) uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij bij aankomst in België niet de intentie had om hier te blijven, maar gewoon theologie kwam studeren, wat andermaal bevestigt dat verzoeksters vertrek uit Egypte niet ingegeven was door een gegronde vrees voor vervolging; (xx) hoewel de situatie voor Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (xxi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (xxii) de door verzoekers voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat zij hoger aangehaalde motieven kunnen weerleggen, zoals wordt toegelicht.

2.7. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te

begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in het voorliggend verzoekschrift beperkten tot het herhalen van hun verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij evenwel deze bevindingen niet ontkrachten en waarmee zij aldus niet vermogen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen. Verzoekers laten de concrete motieven van de bestreden beslissingen ongemoeid waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordeelt dat verzoekers geen elementen hebben aangebracht waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst ontvlucht zijn of niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers ondernemen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich immers enkel tot het louter herhalen en bevestigen van hun verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is evenwel niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS, nr. 156.221 van 10 maart 2006; RvS, nr. 153.278 van 4 januari 2006). Het komt bijgevolg aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers in gebreke blijven.

2.9. Evenmin wordt enig concreet verweer gevoerd tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.10. In zoverre verzoekers menen in hun verzoekschrift dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat verzoeker 'mémoires' heeft geschreven tijdens zijn opleiding en dat dit eventueel voor problemen kan zorgen, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker dit geenszins heeft verklaard tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het gehoor op het CGVS. Voorts betreft het feit dat verzoeker 'mémoires' heeft geschreven een loutere bewering die verzoekers geenszins staven en betreft de stelling dat dit eventueel voor problemen kan zorgen een puur hypothetische stelling die geenszins onderbouwd wordt met concrete argumenten.

2.11. Waar verzoekers nog aangeven dat verzoekster een zeer actieve vrouw is die geen hoofddoek wenst te dragen, dat dit bijna onmogelijk is in Egypte, dat dit geen louter vermoeden is maar bevestigd wordt in een door hen neergelegd stuk, stelt de Raad vast dat in het thematisch ambtsbericht 'Christenen in Egypte' van juni 2012 te lezen staat dat er in Egypte sprake is van een toegenomen sociale druk op vrouwen om een hoofddoek te dragen, dat jonge christelijke meisjes in op-per-Egypte soms worden verplicht door hun leraren op school een hoofddoek te dragen en dat aldaar ook Koptische vrouwen in de kerk een hoofddoek dragen, maar dat dit een voorschrift is van de kerk. Uit voorgaande kan geenszins afgeleid worden dat verzoekster dermate onveilig zou zijn door het niet dragen van een hoofddoek waardoor zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aannemelijk maakt.

2.12. Waar verzoekers stellen dat rekening dient gehouden te worden met hun specifieke profiel, dat zij zeer actief religieuze studies hebben en hun werk in het pastorale ligt en dat zij actief bezig zijn met hun religie alsook dat zij indien zij terugkeren naar Egypte zij met een constante vrees dienen te leven en zij de activiteiten die zij willen, met name het pastorale werk, niet zullen kunnen uitoefenen, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met hun specifieke profiel als geëngageerde Koptische christenen. Immers haalden verzoekers net hun engagement en religieuze studies aan als reden voor hun persoonlijke vrees voor vervolging en heeft de commissaris-generaal, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen, uitgebreid gemotiveerd betreffende dit specifieke profiel van verzoekers en de redenen waarom zij niet in aanmerking komen voor internationale bescherming.

2.13. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen dienstig verweer voeren tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *"Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of*

discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Betreffende de discriminatie van Koptische christenen in Egypte leggen verzoekers als bijlage bij hun verzoekschrift een artikel neer 'Ziekenhuizen Egypte weigeren christenen' van 7 januari 2014. Met het in het artikel verhaalde geïsoleerde voorval – waar in het artikel wordt gesteld dat het feit dat aan een zwaargewonde christen hulp wordt ontzegd door ziekenhuizen erg uitzonderlijk is – maken verzoekers niet aannemelijk dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

2.14. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoekers herhalen in hun verzoekschrift gedeeltelijk hun asielmotieven en stellen dat zij als Koptisch christen in Egypte worden vervolgd en de kans voor andere vervolgingen zeer groot is gelet op de huidige politieke toestand in het land, dat men als Koptisch Christen niet kan rekenen op enige verdediging van zijn eigen autoriteiten, dat het ambtsbericht van 2012 aantoonde dat de situatie zeer ernstig is, dat na de Egyptische revolutie er een massale vlucht is van de Kopten uit Egypte en dat hun situatie erger is dan voorheen, dat het geweld tegen hen enorm is opgelaaide en er geen bescherming is, dat het leger en de politie beduidend verzwakt is door de revolutie en ze de moed niet hebben om zich in te zetten tegen de meerderheid van moslims om een minderheid te beschermen, dat de politie en het leger een afspiegeling zijn van de samenleving, dat men in de pers zelfs spreekt van 'etnische zuivering', 'sektarisch geweld', 'langzame genocide' en men de toestand zelfs vergelijkt met de situatie van de Joden, dat in Europese landen en zelfs in België er in de Commissie buitenlandse betrekkingen in februari 2012 een vraag gesteld werd met betrekking tot de situatie van de Kopten in Egypte en er dus geen twijfel bestaat over het feit dat de mensenrechten er niet worden gerespecteerd en men de kopten niet respecteert, dat de 17-jarige G.M. gevangen werd gezet op beschuldiging van minachting van de islam en in zijn woonplaats verschillende huizen van christenen in brand werden gestoken, dat de moordenaars van Kopten ongestraft blijven rondlopen, dat in een recent rapport van de verwerende partij wordt erkend dat de situatie onveilig is en zeer problematisch, dat zelfs besloten wordt dat de situatie in Egypte betreffende de Koptische christenen zeer goed dient opgevolgd te worden, dat dit betekent dat zij teruggestuurd worden en gebruikt worden als schietschijf,

Met het louter betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte, het herhalen van zijn asielmotieven en de verwijzing naar incidenten en naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikelen en rapporten, brengen verzoekers geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat zij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoren.

Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september 2013 de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro- Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er

de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september 2013 werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus 2013 bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus 2013. In het najaar van 2013 zijn de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte afgenomen. Er is maar één ernstig incident gebeurd. In de avond van 20 oktober 2013 vond er een schietpartij plaats bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza, zuidelijk Caïro. Twee gemaskerde mannen op een brommer openden het vuur op een groep christenen die net de kerk buitenkwamen na een huwelijk. Een man, een vrouw en twee meisjes van acht en twaalf kwamen om. Er vielen ook 17 gewonden. Behalve dit bloedige evenement, waarover uitgebreid werd gerapporteerd in de pers, zijn er in Egypte in de laatste maanden van 2013 geen incidenten geweest waarbij doden of gewonden zijn gevallen onder de Koptische gemeenschap. De voornaamste bron van bezorgdheid bij de Egyptische Kopten blijft de situatie in het gouvernement Minya in opper-Egypte. Daar is de jongste jaren een problematiek van kidnappings ontstaan. Het aantal ontvoeringen is gestegen sinds de evenementen van augustus 2013. Momenteel zouden zo'n 80 christenen uit Minya vermist zijn, hoofdzakelijk dokters en apothekers. Er dient te worden aangestipt dat een en ander niet noodzakelijk kan gecatalogeerd worden als sectair geweld vermits in vrijwel alle gevallen losgeld wordt geëist. Wel moet worden vastgesteld dat vrijwel altijd christenen het slachtoffer zijn, mogelijk omdat zij niet tribaal georganiseerd zijn. Ongetwijfeld hebben ook de spanningen omtrent de afzetting van president Morsi ter zake een negatieve invloed uitgeoefend. Begin november 2013 arresteerde de Egyptische politie vier mannen die mogelijk betrokken zouden zijn bij de ontvoeringen. De Koptische religieuze kerkelijke hiërarchie onderneemt de jongste tijd stappen om de banden met de islamitische autoriteiten aan te halen. De Moslimbroeders van hun kant hebben bij monde van oudminister Amr Darrag, één van de weinigen die nog op vrije voeten zijn, laten weten geweld tegen de Kopten af te keuren (COI Focus "*Egypte – Situation sécuritaire*" van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus "*Egypte – Situation van de christenen*" van 10 december 2013, p. 17-26).

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zou zijn.

Uit de door verzoeker bijgebrachte artikelen en rapporten blijkt niet dat voormelde informatie gevoegd niet correct of niet langer actueel zou zijn, noch toont hij aan dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd.

Betreffende het door verzoeker bijgebrachte thematisch ambtsbericht betreffende christenen in Egypte wenst de Raad erop te wijzen dat dit rapport dateert van juni 2012 en dus geen afbreuk kan doen aan de meer recente informatie betreffende de situatie van christenen in Egypte van december 2013 die als basis voor de in de bestreden beslissingen gemaakte analyse over de situatie van Koptische christenen in Egypte werd gebruikt. De overige door verzoekers bij hun verzoekschrift gevoegde artikelen hebben betrekking op feiten die zijn opgenomen in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, op basis waarvan de bovenstaande analyse betreffende de toestand van Koptische christenen in Egypte wordt gemaakt. In zoverre verzoekers de ontwerp-resolutie over de situatie in Egypte van 4 februari 2014 voegen bij hun verzoekschrift, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk (zullen) worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.15. In zoverre verzoekers nog verwijzen naar het arrest M.E. c. France (zaak 50094/10) van het EHRM van 6 juni 2013, benadrukt de Raad dat uit dit arrest van het EHRM evenwel evenmin kan worden afgeleid dat Koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In onderhavig arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM nu de verzoekende partij volgens het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat hij persoonlijke vervolging diende te vrezen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten,

waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het is niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM daar hiermee de minimum level of severity vereist voor artikel 3 EVRM op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van zijn veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims en dit ongeacht het feit of hij opgesloten dan wel in vrijheid gesteld is. Het Hof heeft daarenboven twijfels of er voor dergelijke personen de mogelijkheid bestaat om beroep te doen op bescherming van de Egyptische autoriteiten (overwegingen 50-53 van het arrest). Uit het door verzoeker aangehaalde arrest blijkt aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat in hoofdte van verzoeker niet het geval is. Aangezien verzoekers noch middels hun verklaringen, noch aan de hand van de door hen bijgebrachte documenten aannemelijk maken daadwerkelijk vervolgd te worden of te zullen worden in hun land van herkomst, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissingen, is er geen enkele reden om aan te nemen dat zij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 EVRM zouden dienen te vrezen.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kunnen verzoekers niet volstaan met de blote bewering dat zij bij een terugkeer naar hun land het slachtoffer zullen worden van gewelddaden om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden.

2.16. Inzake de algemene opmerking dat om verzoekers' persoonlijke vrees beter te begrijpen, het aangewezen lijkt rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Egypte en men zich niet mag beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen, wijst de Raad er op dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gewijzigd door artikel 24 van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 stelt dat de commissaris-generaal rekening houdt met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst. Verzoekers maken *in casu* niet aannemelijk dat dit niet het geval zou geweest zijn.

Waar verzoekers een aantal passages weergeven uit de proceduregids van UNHCR om in essentie aan te tonen dat de bewijslast die op de asielzoeker rust niet te strikt dient te worden geïnterpreteerd, rekening houdende met de moeilijkheden van de situatie waarin de asielaanvrager zich bevindt, dat tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus, dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend op voorwaarde evenwel dat het asielrelaas geloofwaardig is en dat, om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen, rekening dient gehouden te worden met onder meer de intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen van de asielzoeker, wijst de Raad er wederom op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag bij de asielzoeker zelf berust en deze dan ook zelf dient aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoekers' opmerkingen betreffende de geloofwaardigheid van hun relaas, zijn niet dienstig, daar de bestreden beslissingen geen gewag maken van een ongeloofwaardig asielrelaas, doch wel van het feit dat verzoekers er niet in slaagden voldoende zwaarwichtige aanwijzingen te geven dat zij bij een terugkeer naar Egypte een vrees voor vervolging dienen te koesteren en verzoeksters vrees voor vervolging eerder gebaseerd is op veronderstellingen dan op feiten. Betreffende de opmerking dat rekening dient te worden gehouden met de intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen van de asielzoeker, oordeelt de Raad dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat met het specifieke profiel van verzoekers geen rekening werd gehouden. Het betreft hier overigens een loutere theoretische opmerking, verzoekers werken niet *in concreto* uit dat de verwerende partij met zulke elementen geen rekening heeft gehouden en op welke manier deze elementen hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de proceduregids van UNHCR, hoewel deze waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732), zodat verzoekers zich er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Inzake verzoekers argumentatie dat de onderzoeker, die een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, deze dient te nemen in de geest van rechtvaardigheid en begrip, dat indien er zelfs

maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet gekeken worden naar het bestaan van effectieve risico's, wijst de Raad er opnieuw op dat *in casu* van twijfel geen sprake is, doch dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoekers er niet in slaagden voldoende zwaarwichtige aanwijzingen te geven dat zij bij een terugkeer naar Egypte een vrees voor vervolging dienen te koesteren en verzoeksters vrees vervolging eerder gebaseerd is op veronderstellingen dan op feiten.

2.17. Verzoekers maken geen vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aannemelijk.

2.18. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, tonen verzoekers evenmin aan dat zij (zullen) worden vervolgd of geïsoleerd door hun autoriteiten of derden en dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.19. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van hoger genoemde informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Daar verzoekers aldus geen concrete elementen aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.20. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.21. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

N. VERMANDER